ბიბლიოთეკა
ეროვნული
ეროვნული ბიბლიოთეკა

ალმასოვანი ბეჭედი

ნაწილი მეორე

ანა ბოლქვაძის ნოველა

ნინო ჯაფარიძე ფანჯარასთან იდგა და ეზოში იყურებოდა. ნოემბრის ნაცრისფერი დილა იდგა. ბაღის ხეებიდან ბოლო ფოთლებიც ცვიოდა. ნინო ფანჯრის რაფაზე ხელით ეყრდნობოდა და ფიქრობდა, რომ ეს ხელი ოდესღაც ბავშვური და ნაზი იყო, ახლა კი ვენებით დაფარული, ოდნავ ხანში შესული ხელი ჰქონდა.

ოცდაათი წელი გავიდა მას შემდეგ, რაც ის ბეჭედი დაკარგა. ოცდაათი წელი — ეს ბევრია ადამიანის ცხოვრებაში და ცოტაც კი, თუ ფიქრობ, რომ ზოგჯერ ერთი წუთის განმავლობაში ხდება ისეთი რამ, რაც მთელ ცხოვრებას ცვლის.

ბეჭედი ალმასოვანი იყო. ოთხი პატარა ალმასი ირგვლივ, ხოლო შუაში — ოდნავ მეტი ზომის, მოლურჯო ელფერის ქვა. ნინოს ბებიამ, ეკატერინე ჯაფარიძემ, ეს ბეჭედი ქორწილის დღეს აჩუქა. ბებია ამბობდა, რომ ეს ბეჭედი ოჯახში ორმოცი წელი ინახებოდა და ახლა ნინოს ეკუთვნოდა.

ნინო ქორწილის დღეს ბეჭედს ხელზე ისე ადგილად ატარებდა, თითქოს ყოველთვის მასზე იყო. ალბათ ამიტომაც ვერ შეამჩნია, როდის დაეცა. ეს მოხდა ქორწილის მეორე დღეს, როცა ის და ქმარი, გიორგი ჯაფარიძე, ბებიის სანახავად მივიდნენ. ბებია ცოტა ხნით ავად იყო და ნინო ბაზრიდან ხილს ყიდულობდა. ბეჭედი ალბათ მაშინ გაუსხლტა თითიდან, როცა ფულს ითვლიდა.

ის მიხვდა, რომ ბეჭედი აღარ ჰქონდა, როცა სახლში დაბრუნდა. ხელი შეხედა და ცარიელი თითი დაინახა. ერთი წამით გაშეშდა, შემდეგ კი ტირილი დაიწყო. გიორგი ჯაფარიძე ცდილობდა დამშვიდებულიყო, მაგრამ ნინო ვერ ჩერდებოდა. ეს ბეჭედი მისთვის ნივთზე მეტი იყო — ის ოჯახის ნაწილი იყო, ბებიის სიყვარულის სიმბოლო.

ეკატერინე ჯაფარიძემ ამბავი მოისმინა და ხელი ჩაიქნია. „ნივთია, შვილო, ნივთი ადამიანზე მეტი ნუ გეფასება“, — უთხრა მან. ნინო ამ სიტყვებს მაშინ ვერ იგებდა. მხოლოდ მოგვიანებით, ბებიის გარდაცვალების შემდეგ, მიხვდა, რომ ბებიამ ეს ბეჭედი სწორედ იმიტომ აჩუქა, რომ ნინოს ეფიქრა: ნივთი ადამიანის ხელში ინახება, სანამ ის ადამიანი ცოცხალია.

ბეჭედი ვერ იპოვეს. ეზო გადაქექეს, ბილიკები გაიარეს, ბაზრის ყველა ბოსტნეულის ყუთი გადაათვალიერეს, მაგრამ ალმასოვანი ბეჭედი არსად იყო. ნინო ბევრ ღამეს ტიროდა, ხოლო დროთა განმავლობაში ტირილი ნელ-ნელა ნანობად იქცა.

ოცდაათი წლის შემდეგ ნინო ჯაფარიძე ისევ ბაზარში იყო. ეს ბაზარი ახალი იყო — ბებიის ბაზარი აღარ არსებობდა, მის ადგილას ახალი შენობები აშენებულიყო. ნინო ხილის ყუთებს ათვალიერებდა და ფასებს ადარებდა. ქალიშვილი, ნათია, ახლა ოჯახის ფულს ის ინახავდა.

ნათია ოცდაორი წლის იყო და ნინოს ბებიის ბეჭედი ჰქონდა. ნინო ამ ბეჭედს ხშირად ხედავდა ხოლმე ქალიშვილის ხელზე, მაგრამ არასოდეს ეკითხებოდა, საიდან ჰქონდა. ეშინოდა, რომ ეკითხებოდა და ნათია ამბობდა, რომ ბებიისგან მიიღო, ნინო ვერ გაუძლებდა. ეშინოდა, რომ ეს ბეჭედი ისევ დაკარგული ეგონა.

ერთ დღეს ნათია სახლში ადრე დაბრუნდა. ნინო სამზარეულოში იჯდა და ბაზრიდან ნაყიდ ვაშლებს ლაფავდა. ნათია კარებში გამოჩნდა, ხელი ზურგს უკან ჰქონდა დამალული და ისე ღიმილით შეხედა დედას, რომ ნინო მაშინვე მიხვდა — რაღაც ხდებოდა.

— დედა, — თქვა ნათიამ, — ბებიის ბეჭედი ხომ გახსოვს?

ნინო ნელა დადო ვაშლი და ხელსახოცით ხელები მოიწმინდა.

— გახსოვს, — უპასუხა.

ნათიამ ხელი წინ გაიწოდა და ბეჭედი დედის ხელისგულზე დადო. ნინო ხანგრძლივად უყურებდა ბეჭედს, სანამ ხელში აიღებდა. ალმასები ისევ ისე ბრწყინავდა, როგორც ოცდაათი წლის წინ. ნინო ბეჭედს ტრიალებდა და ვერ ხვდებოდა, როგორ მოხვდა ის ნათიას ხელში.

— სად იპოვე? — ჰკითხა ბოლოს.

ნათია სკამზე ჩამოჯდა და ამბავი მოუყვა. ის ბაზრის ახალ ნაწილში ტანსაცმლის ჩასაცმელ ოთახში მუშაობდა. ერთ-ერთ მომხმარებელს, ქალბატონ ლიანა ხუციშვილს, ბეჭედი ჩაცმის დროს ხელიდან ჩამოვარდნილი ნახა. ნათიამ ბეჭედი აიღო და ქალბატონ ლიანას დაუბრუნა. ქალბატონმა ლიანამ ბეჭედი ათვალიერა და უთხრა, რომ ეს ბეჭედი ოდესღაც მისი ბებიის ნათლიას ეკუთვნოდა და ოჯახში ბევრი ხანია ეძებდნენ.

ნინო ისმენდა და ვერ იჯერებდა. ოცდაათი წელი ბეჭედი ბაზრის ერთ-ერთ ოთახში ეგდო, ვიდრე ნათია არ მოვიდა და არ აიღო. ნინო ფიქრობდა, რომ ეს ბეჭედი ალბათ ბებიის ნათლიას ოჯახში ინახებოდა, ვიდრე ის ოჯახი ახალ სახლში არ გადავიდა და ბეჭედი ვერ ნახეს.

ნათიამ თქვა, რომ ქალბატონ ლიანა ხუციშვილს ბეჭედი ძალიან ეკუთვნოდა და ნინოს ბებიის ნათლიის შვილიშვილი იყო. ნინო ნათიას ისე უყურებდა, თითქოს ქალიშვილი ახალ ამბავს ეუბნებოდა ოჯახის ისტორიის შესახებ, რომელიც ნინოს არასოდეს სმენია.

— ბებიის ნათლია ვინ იყო? — ჰკითხა ნინომ.

ნათიამ ბეჭედი ისევ დედის ხელში ჩაუდო და უპასუხა, რომ ეს ამბავი ბებიამ ერთხელ უამბო, როცა ნინო ჯერ კიდევ პატარა იყო. ბებიის ნათლია ქალბატონი ნინო ბერიძე იყო, ხოლო ბეჭედი ნინო ბერიძემ ბებიის ნათლიას, ეკატერინე ჯაფარიძეს, ქორწილის დღეს აჩუქა. ეკატერინე ჯაფარიძე ამბობდა, რომ ეს ბეჭედი ოჯახში ორმოცი წელი ინახებოდა და ახლა ნინოს ეკუთვნოდა.

ნინო ბეჭედს ისევ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՐԿԱՅԻՆ ՀԱՄԱԿԱՐԳԻ ՀԱՐՑԵՐԸ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՐԿԱՅԻՆ ՀԱՄԱԿԱՐԳԻ ՀԱՐՑԵՐԸ

**Ա. Ա. Ա.

ბიბლიოთეკა ეროვნული

ბიბლიოთეკის ეროვნული ფონდის ინვენტარიზაციის დასრულების შესახებ

ბიბლიოთეკა

ბაზისური ინფორმაცია

ბაზისური ინფორმაცია

ბაზისური ინფორმაცია (სატელეფონო ნუსხა) ბაზისური ინფორმაციის ბიუროს გამოცემა

ბაზისი, ბაზისის ქ. №. 1641

ბაზისური ინფორმაციის ბიუროს ტელეფონების ახალი ნუსხა

ბაზისის ბაზისური ინფორმაციის ბიუროს ტელეფონების ახალი ნუსხა ამოქმედდება 1926 წლის 1 აპრილიდან.